

D ů v o d y:

Žalobkyně domáhala se žalobou, by jí žalovaný vydal krávu a kozu nebo zaplatil jejich hodnotu 3450 Kč. Tento eventuální žalobní návrh byl vpravdě prohlášením ve smyslu § 410 c. ř. s., že se žalovaný zaplacením 3450 Kč může vyhnouti vydání věcí. Předmětem sporu je jen vydání věcí a žádáním případné náhrady 3450 Kč mělo býti žalovanému jen umožněno, by uspokojil žalobkyni. Nejde tu o obligaci alternativní podle § 906 obč. zák., nýbrž o závazek s jediným předmětem plnění, ale s možností výkupu (alternativa facultas). Nemá tedy žalobkyně pohledávku 3450 Kč a není tato předmětem sporu, byť i měl žalovaný možnost vykoupiti se zaplacením náhrady ze závazku k vrácení věcí. Nemůže proto žalovaný právem namítati vzájemnou peněžitou pohledávku k započítání na nestejnorodý nárok na vydání věcí (§§ 1438, 1440 obč. zák.).

Čís. 10686.

Není závady, by neprávem srážené částky ze zaopatřovacích požitků dlužníka odvedené právnímu zástupci vymáhajícího věřitele nebyly jako samostatné pohledávky zabaveny proti právnímu zástupci vymáhajícího věřitele a použity k uspokojení vymáhajícího věřitele. Pro tuto exekuci neplatí zásady o exekuci na zaopatřovací požitky, nýbrž všeobecně platné předpisy o exekuci na pohledávky vůbec.

Bylo-li sráženo ze zaopatřovacích požitků nikoliv pod zákonné existenční minimum, nýbrž jen pod vyšší existenční minimum označené vymáhajícím věřitelem v exekučním návrhu, nelze použiti § 251 čís. 7 ex. ř.

Udal-li vymáhající věřitel v exekučním návrhu nesprávně poddlužníka, jde tato nesprávnost na vrub vymáhajícího věřitele, není však důvodem k zamítnutí exekučního návrhu.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1931, R I 54/31.)

Usnesením ze dne 30. července 1930 byla povolena vymáhající straně proti povinné straně exekuce zabavením pohledávky za poddlužníkem Dr. Š-em ve výši 1.815 Kč. Tato pohledávka vznikla ze zaopatřovacích požitků povinného jako legionáře, zabavených jednou třetinou usnesením ze dne 26. března 1929 s obmezením, že dlužníku musí zůstatí volných 6000 Kč ročně. Z těchto požitků srážela vojenská pensijní likvidatura v důsledku této zajišťovací exekuce jednotlivé částky a odváděla je Dr. Š-ovi, jako právnímu zástupci vymáhající strany. Tato zajišťovací exekuce byla však usnesením exekučního soudu ze dne 28. března 1930 zrušena podle § 39 čís. 2 ex. ř. proto, že povinná strana nemá příjmy přesahující 6000 Kč ročně, jak bylo toto existenční minimum v exekučním návrhu uvedeno. Zrušovací usnesení nabylo právní moci. K návrhu téhož vymáhajícího věřitele ze dne 17. července 1930 povolil soud první stolice usnesením ze dne 30. července 1930 exekuci

zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky 1815 Kč za poddlužníkem Dr. Š-em. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Strana povinná napadá právem povolení exekuce na pohledávku z důvodu vrácení peněz, vojenskou pensijní likvidaturou neprávem srážených již z důvodů zásadních, neboť sama strana vymáhající tvrdila, že pohledávka vznikla z požitků povinné strany, které jí byly exekučně sráženy a zasilány pensijní likvidaturou Dr. Š-ovi jako právnímu zástupci vymáhající strany. Srážky tyto týkají se exekuce povolené usnesením ze dne 26. března 1929, jímž byla povolena exekuce zabavením jedné třetiny zaopatřovacích požitků, které má povinná strana jako legionář, kterážto exekuce byla, jak z exekučního spisu vyplývá, usnesením ze dne 28. března 1930 zrušena proto, že povinná strana nemá existenční minimum. Nelze povolit exekuci na pohledávku, o níž sama vymáhající strana připouští, že jest částí zaopatřovacích požitků povinné strany, jež jí byly neprávem (z exekučního minima) exekučně zabaveny a zástupci vymáhající strany vydány, ač na ně neměla nárok. Na tyto částky má povinná strana bezpodmínečně nárok a nemohou být přes zmíněný zrušovací výrok exekučního soudu znovu zabaveny novým návrhem (§§ 251 čís. 7 a 291 ex. ř.). Také nelze pokládati právního zástupce vymáhající strany za poddlužníka, nýbrž za stranu vymáhající samu, neboť pro ni byly částky ty sráženy.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Zrušením exekuce byly podle § 39 první odstavec ex. ř. zrušeny všechny exekuční úkony až do té doby vykonané, tudíž i zabavení jedné třetiny zaopatřovacích požitků povinného, jehož důsledkem bylo srážení částek vojenskou pensijní likvidaturou. Správně vyslovil rekursní soud, že za tohoto stavu věci byla část zaopatřovacích požitků neprávem povinnému srážena a právnímu zástupci vymáhajícího věřitele vydávána, avšak okolnost ta není závadou, by neprávem srážené částky nemohly být nyní znova jako samostatné pohledávky proti právnímu zástupci vymáhající strany zabaveny a přece jen k uspokojení vymáhající strany použity. Tím, že povinnému byly z jeho zaopatřovacích požitků neodůvodněně sráženy a vymáhající straně do rukou jejího právního zástupce vypláceny částky tvořící nyní sporných 1.815 Kč, vznikla povinnému nová, co do svého vzniku na jeho právu na zaopatřovací požitky nezávislá, tedy samostatná pohledávka na vrácení těchto částek. Tato jeho pohledávka tak, jak má být zabavena, není pohledávkou z právního důvodu nároku na zaopatřovací požitky, nýbrž pohledávkou z právního důvodu nároku na vrácení peněz neprávem na újmu povinného přijatých. Proto neplatí pro tuto exekuci zásady o exekuci na zaopatřovací požitky, nýbrž platí všeobecně platné předpisy o exekuci na pohledávky vůbec. Neprávem má však rekursní soud za to, že tu ani taková exekuce není dovolena pro předpis § 251 čís. 7 a 291 ex. ř. Proč se rekursní soud dovolává tohoto předpisu, není úplně jasné. Onen předpis by platil jen.

kdyby nyní zabavená částka byla vznikla srážkou částek z důchodů z á k o n n é existenční minimum nepřevyšujících. O to však tu nejde, protože existenční minimum na zaopatřovacích částkách činí podle zákona z 15. dubna 1920, čís. 314 sb. z. a n. jen 4.000 Kč, pod tuto částku povinnému však z jeho zaopatřovacích důchodů sráženo nebylo, nýbrž bylo z nich sráženo jen pod »existenční minimum« v původním exekučním návrhu 6.000 Kč stanovené, takže v pravdě nešlo o srážky nad zákonné existenční minimum, nýbrž šlo o srážky nad meze vymáhajícím věřitelem v exekučním návrhu odchylně od zákona, totiž mírněji stanovené. Skutečně provedené srážky nebyly ovšem kryty exekučním návrhem, ale nepřičily se zákonným předpisům o existenčním minimu a proto nemůže o nich platiti ustanovení § 251 čís. 7 ex. ř. Neobstojí tudíž tento zamítací důvod rekursního soudu. Neobstojí však ani druhý jeho důvod, že nelze míti právního zástupce vymáhající strany za poddlužníka, nýbrž za vymáhající stranu samu. Je věcí vymáhajícího věřitele (§ 54 čís. 3 ex. ř.), by v exekučním návrhu — kromě jiného — při návrhu na zabavení pohledávky pojmenoval pravého poddlužníka. Udal-li ho nesprávně, nepřisluší-li tudíž zabavená pohledávka povinnému proti osobě v exekučním návrhu jako poddlužník pojmenované, jde to na vrub vymáhajícího věřitele, jehož také stíhají následky, nemůže-li exekuce proto tak, jak byla navržena, býti vykonána. Než důvodem, by exekuční žádost byla zamítnuta, taková nesprávnost není. Má-li povinný za to, že mu z důvodů nesprávného srážení částek zaopatřovacích požitků přísluší nárok proti někomu jinému, než proti osobě vymáhajícím věřitelem za poddlužníka označené, není mu zabráněno, by své nároky proti ní nepřivedl k platnosti přes onu exekuci nesprávně navrženou a proto snad neproveditelnou.

Čís. 10687.

»Nájemným (pachtovným)«, pro něž přísluší zákonné zástavní právo na vnesených svršcích, jest i rentová daň s přírážkami, jichž náhradu nájemník (pachtýř) vzal na se smlouvou a jež jsou součástí činže.

(Rozh. ze dne 11. dubna 1931, R I 220/31.)

Pronajímatel zažádal proti nájemcům o zájemné popsání svršků, ježto mu odpůrci dluhují rentovou daň s přírážkami, kterou mu mají podle smlouvy nahraditi. Soud první stolice návrhu vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Zákonné právo zástavní podle § 1101 obč. zák. přísluší pronajímateli jen k zajištění nájemného, čemuž svědčí i doslov dekretu ze dne 15. listopadu 1819, čís. 1621 sb. z. s. a dekretu ze dne 10. dubna 1837, čís. 189 sb. z. s. Žalobce však v návrhu výslovně uvádí, že mu žalovaní dluhují rentovou daň s přírážkami za rok 1929 a 1930 1127 Kč, kterou podle smlouvy mají nahraditi. Tato daň není však součástí činže a nepožívá proto zákonného zástavního práva podle § 1101 obč. zák., neboť žalobce ani netvrdí, že tuto